"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ତେବେ ତୁମର ବିକଳ୍ପ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, କୌଣସି କଥାରେ ଡର ଲାଗିବ ନାହିଁ, ତୁମେ ଚିନ୍ତାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ରୂପି ବୃକ୍ଷର ବୃଦ୍ଧି କିଭଳି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର:- ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ରୂପି ବୃକ୍ଷର ବୃଦ୍ଧି ବହୁତ ଧୀରେ-ଧୀରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଉଙ୍କୁଣୀ ଚାଲିବା ଭଳି ହୋଇଥାଏ । ଯେପରି ଡ୍ରାମା ଉଙ୍କୁଣୀ ଭଳି ଧୀରେ ଧୀରେ ଚାଲୁଛି ସେହିପରି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଏହି ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ଧୀରେ ଧୀରେ ବୃଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛି, କାହିଁକି ନା ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ମାୟାର ବହୁତ ସମ୍ମୁଖୀନ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ସେଥିପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାରେ ମେହନତ ଲାଗୁଛି । ଯଦି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯିବ ତେବେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବ । ସେବାରେ ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ହେବ । ଯଦି ବାବା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିର ସ୍ମୃତି ରହିବ ତେବେ ତୁମର ଜୀବନ ରୂପି ନୌକା ପାରି ହୋଇଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ବସି ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ମଧ୍ୟ ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ରୁହାନୀ ବାବା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତ ଅଟ । ତୁମେ ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇପାରିବ । ଏମିତି ତ ତୁମେ ସବୁ ଧର୍ମର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ପାରିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରୂପି ବୃକ୍ଷ ଧୀରେ ଧୀରେ ବୃଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛି । ଯେପରି ଏହି ଡ୍ରାମା ଉଙ୍କୁଣି ସଦୃଶ ଧୀରେ ଧୀରେ ଚାଲୁଛି ସେହିପରି ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ରୂପି ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ଧୀରେ ଧୀରେ ବୃଦ୍ଧି ହେବାରେ ଲାଗୁଛି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୃଦ୍ଧି ହେବା ପାଇଁ ପୂରା କଳ୍ପ ଲାଗିଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି ତୁମର ନୂଆ ବୃକ୍ଷ, ତୁମମାନଙ୍କର ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷର ଆୟୁଷ ସହିତ ସମାନ ହୋଇଯାଉଛି । ୫ ହଜାର ବର୍ଷରୁ ତୁମେ ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଆସିଛ, ଉଙ୍କୁଣୀ ସଦୃଶ ଧୀରେ ଧୀରେ ଏହି ଚକ୍ର ଚାଲୁଛି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ତ ଆତ୍ମାକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି କଠିନ କଥା । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଏହି ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି କାହିଁକି ନା ମାୟା ରାବଣର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଛି, ଏହି ସମୟରେ ତା'ର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହି ରାବଣ ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ପିଲାମାନେ ହିଁ ସେବା ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ କରିବେ ଏବଂ ବହୁତ ଖୁସିରେ ମଧ୍ୟ ରହିବେ, ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଫାଲତୁ ବିକଳ୍ପ ଆସିବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ, ତେଣୁ ତୁମକୁ କେହି ହଲଚଲ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଅଙ୍ଗଦର ଉଦାହରଣ ଦିଆଯାଇଛି ନା, ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ନାମ ମହାବୀର ରଖାଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତ କେହି ଜଣେ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ମହାବୀର ନାହାଁନ୍ତି । ମହାବୀର ତ କ୍ରମାନୁସାରେ ପଛରେ ହେବେ । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମହାବୀରମାନଙ୍କ ଧାଡିରେ ରଖାଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ବୀର ଅଟ, ମହାବୀର ତ ପଛରେ ହେବ । ତେଣୁ ଟିକିଏ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସଂଶୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କାହାର କାହାର ତ ବହୁତ ଅହଂକାର ଆସିଯାଉଛି । ସେମାନେ କାହାକୁ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଖାତିରି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ବହୁତ ନିର୍ମାଣତାର ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଅମୃତସରରେ ଶିଖମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ତୁମେ ସେବା କରିପାରିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତ ଗୋଟିଏ ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମ ଆତ୍ମାରେ ଲାଗିଥିବା କଳଙ୍କ ଛାଡିଯିବ । ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ଲୋକମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଜପ ସାହେବ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଜପ କର.... ଭଗବାନଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି— ଏକ ଓମକାର ସତ୍‌ନାମ, ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତ । ତେବେ ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତ କିଏ ? କହୁଛନ୍ତି ସତଗୁରୁ ଅକାଳ । ତେବେ ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା ନା । ତାକୁ କେବେ ବି କାଳ ଖାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ ତ ପାର୍ଟ ମିଳିଛି, ତାକୁ ତ ନିଶ୍ଚିତ ବଜାଇବାକୁ ହେବ । ତାକୁ କାଳ କିପରି ଖାଇବ । ଶରୀରକୁ କାଳ ଖାଇପାରିବ । ଆତ୍ମା ତ ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତ । ତୁମେ ଶିଖମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ ଏହି ବିଷୟରେ ଭାଷଣ କରିପାରିବ ଯେମିତି ଗୀତା ଶାସ୍ତ୍ରବାଦୀମାନେ ଭାଷଣ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ— ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ଅନେକ ସାମଗ୍ରୀ ରହିଛି । ସେଥିରେ ଜ୍ଞାନ ଟିକିଏ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନବାନ୍ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ନା କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦୈବୀଗୁଣ ରହିଛି । ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଉଛି । ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥିଲା । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏହି ରାଜଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ । ସତଗୁରୁ ଅକାଳ କୁହାଯାଏ ନା । ସତ୍ୟ ତ ସେହି ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ତୁମକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଇଜଣ ପିତାଙ୍କର ପରିଚୟ ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଯଦି ତୁମକୁ ଭାଷଣ କରିବା ପାଇଁ ଦୁଇ ମିନିଟ୍ ବି ମିଳିବ ତେବେ ତାହା ମଧ୍ୟ ତୁମ ପାଇଁ ବହୁତ । ଗୋଟିଏ ମିନିଟ୍ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମିଳିଗଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ତୁମ ପାଇଁ ବହୁତ । ଯାହାଙ୍କୁ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ତୀର ଲାଗିଥିବ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାଙ୍କୁ ଲାଗିବ, ଏହା କୌଣସି ବଡ କଥା ନୁହେଁ । ତୁମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସକାଶ ଦେବା । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି— ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁନାନକ ଆସୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ସିଏ କୌଣସି ସନ୍ଦେଶ ଦେଉନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏବେ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ସେହି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ ତ ଉପରୁ

ଆସୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଧର୍ମର ବୃଦ୍ଧି ଘଟୁଛି, ଉପରୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସଦଗତି ଦାତା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସଦଗତି ଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଝିବାକୁ ହୁଏ ଯେ ଇଏ ଅମୁକ ଧର୍ମର ଅଟନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର ଏବଂ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ଗୁରୁନାନକ କହିଛନ୍ତି— ପୁରୁଣା ପତିତ ଶରୀର ରୂପୀ ବସ୍ତ୍ରକୁ ସଫା କରନ୍ତି... ଏହା ମଧ୍ୟ ପଛରେ ଯେଉଁମାନେ ଶାସ୍ତ୍ର ଲେଖୁଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ଏପରି ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତ ବହୁତ କମ ସଂଖ୍ୟାରେ ଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ଶୁଣାଇବେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ବାବା ତୁମକୁ ଏବେ ଦେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଶାସ୍ତ୍ର ତ ପରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଶାସ୍ତ୍ର ନଥାଏ । ପ୍ରଥମେ ଏହା ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ବିନାଶ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ତେବେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ଯେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କାହାକୁ କହୁଛ ଯାହାଙ୍କର ମହିମାରେ ଏହି ଗୀତ ଗାଉଛ ଯେ ଏକ ଓମ୍ କାର.... ତେବେ ସିଏ ତ ପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତ ଅଟୁ । ଏହି ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଝିରେ ହେଉଛି ଆମ ଆତ୍ମାର ସିଂହାସନ । ଆମେ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛୁ । ୮୪ ଜନ୍ମରେ ଆମେ ୮୪ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛୁ । ଏବେ ଏହା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, ଏଠାରେ କେତେ ହଙ୍ଗାମା ଆଦି ହେଉଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଏପରି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଥାଏ । ବାବା ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ରାଜତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେହି ରାଜତ୍ୱ ଉପରେ କେହି ଚଢାଉ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଧର୍ମସ୍ଥାପକମାନେ ନିଜ ନିଜର ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଦ୍ୱାପରଯୁଗରୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଧର୍ମର ଯେତେବେଳେ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି ଏବଂ ଶକ୍ତି ଆସିଯାଉଛି ତେବେ ଯାଇ ଲଢେଇ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛନ୍ତି । ଇସ୍ଲାମୀ ଧର୍ମର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ପ୍ରଥମେ କେତେ କମ ଥିବ । ତୁମର ଧର୍ମ ତ ଏଠାରେ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ସେମାନେ ତ ଦ୍ୱାପରରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଧର୍ମ ସେହି ସମୟରେ ହିଁ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ପୁଣି ଜଣଙ୍କ ପରେ ଜଣେ ଧର୍ମସ୍ଥାପକ ଆସିବାରେ ଲାଗିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବା କଥା । କେହି କେହି ତ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ କିଛି ବି ଧାରଣ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ନିଶ୍ଚିତ ତାଙ୍କର ପଦ କମ ହୋଇଥିବ । ଏହା କୌଣସି ଅଭିଶାପ ନୁହେଁ । ମାଳା ତ ମହାବୀରମାନଙ୍କର ଗୁନ୍ଥା ହେଉଛି । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତେ ତ ଏକାପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ କରିନଥିବେ ପୁଣି କହିବେ ଯେ ଏଥିରେ ମୋର କ'ଣ ଦୋଷ! ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଏଥିରେ ତୁମର କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ । ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେବେ ବାବା କ'ଣ କରିପାରିବେ । ବାବା ଜାଣିପାରୁଛନ୍ତି ଯେ କିଏ କିଏ କେଉଁ ପଦର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଶିଖମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଜପ କର, ତେବେ ତୁମକୁ ସୁଖ ଶାନ୍ତି ମିଳିବ । ସେମାନଙ୍କୁ ସୁଖ ସେତେବେଳେ ମିଳିବ ଯେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କର ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହେବ । ଏବେ ତ ସମସ୍ତେ ତଳକୁ ଆସିସାରିଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମାନୁଛ— ସତଗୁରୁ ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତ... ତେବେ ଗୁରୁ କାହାକୁ କହୁଛ ? ସଦଗତିଦାତା ଗୁରୁ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । ଭକ୍ତି ଶିଖାଉଥିବା ଗୁରୁ ତ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ଶିଖାଉଥିବା ଗୁରୁ ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ ମାତାମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଅ ଯେ ତୁମେ ଯେଉଁ କଙ୍କଣ ପିନ୍ଧୁଛ ତାହା ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ରତାର ଚିହ୍ନ ଅଟେ । ତେବେ ତୁମର କଥା ସେମାନେ ମାନିନେବେ କାରଣ ତୁମେ ମାତାମାନେ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଖୋଲୁଛ । ତୁମେ ମାତାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନର କଳଷ ମିଳିଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ହୋଇଯାଉଛି ।

ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଏବେ ନିଜକୁ ମହାବୀର ବୋଲି କହୁଛ । ତୁମେ ଏହା ମଧ୍ୟ କହିପାରିବ ଯେ ଆମେ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛୁ । ଏଥିରେ ରାତି ଦିନର ଫରକ ରହିଛି ନା । ଏହି ଜଟ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ରତାର ଚିହ୍ନ ଅଟେ । ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତ ପତିତ ପାବନ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମହିମା କରିବା ଦରକାର । ସାଧୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ପରମାତ୍ମାୟେ ନମଃ କହିଥା'ନ୍ତି ପୁଣି ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି । ଏହା ତ ମିଥ୍ୟା ହୋଇଗଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ବହୁତ ମହିମା କର । ବାବାଙ୍କର ମହିମା ଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଉଛି । ଯେମିତି ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ ଅଛି— ରାମ-ରାମ କହିବା ଦ୍ୱାରା ପାରି ହୋଇଗଲା । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି— ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାର ତୁମେମାନେ ଏହି ବିଷୟ ସାଗରରୁ ପାରି ହୋଇଯିବ । ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତିକୁ ଯିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ତୁମେ ଅମୃତସରକୁ ଯାଇ ଭାଷଣ କର ଯେ ତୁମେ ଯାହାଙ୍କୁ ସତଗୁରୁ ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତ କହି ଡାକୁଛ ସିଏ କିନ୍ତୁ ଏବେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଅନ୍ତିମ ମତି ଅନୁସାରେ ଗତି ହୋଇଯିବ । ଶିବବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତ, ନିରାକାର । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ନିରାକାର ଅଟ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ତ ଶରୀର ନାହିଁ । ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଧାର ସୂତ୍ରରେ ନେଉଛି । ମୁଁ ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇବା ପାଇଁ ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ଏଠାରେ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛି କାରଣ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ହିଁ ତୁମେମାନେ ପତିତ ହେଉଛ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ କେବଳ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା, ସେ ସମୟରେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ରହୁଥିଲେ । ପୁଣି କ୍ରମାନୁସାରେ ସତ୍ତୋ, ରଜୋ, ତମୋରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ସୁଖ ମିଳିଛି, ସେମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି ।

ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ନିଜ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବ । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ସେତେବେଳେ ହେଉଛି ଯେତେବେଳେ ସୃଷ୍ଟି ବୃକ୍ଷ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉଛି ଏବଂ ସମସ୍ତେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ଏବଂ ଧୈର୍ଯ୍ୟତାର ସହିତ ବୁଝାଅ । ତୁମକୁ ଚିତ୍ର ଦ୍ୱାରା ବୁଝାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

ବାସ୍ତବରେ ଚିତ୍ର ହେଉଛି ନୂଆମାନଙ୍କ ପାଇଁ । ତୁମେମାନେ ଯେକୌଣସି ଧର୍ମର ଆତ୍ମାକୁ ବୁଝାଇପାରିବ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ଏତେ ଶକ୍ତି ନାହିଁ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତାକୁ ତୀର ଲାଗିବ । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ହାରିଗଲୁ । ମାୟା ଏକଦମ୍ କଳା ମୁହଁ କରିଦେଲା, ତାଙ୍କୁ ଜଣା ପଡୁନାହିଁ ଯେ ଆମେମାନେ ହିଁ ଦେବତା ଥିଲୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଅସୁର ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ।

ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ବାବାଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଇଚାଲ । ଲେଖିବା ଦରକାର ଯେ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ପରମପିତା ଶିବ ପରମାତ୍ମା କହୁଛନ୍ତି— କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ । ସନ୍ଦେଶ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ ନା ସ୍ଲାଇଡ୍ ମଧ୍ୟ ତିଆରି ହେବା ଦରକାର । ଯେପରି ଏହା ଏକ ବଶୀକରଣ ମନ୍ତ୍ର ଯାହାକି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦିଅ । ଏହି ପାଠପଢାରେ ସମୟ ଲାଗୁ ନାହିଁ । ଆଗକୁ ସମସ୍ତେ ବୁଝିଯିବେ । ଏଥିରେ ଚିନ୍ତାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଚିନ୍ତାରୁ ମୁକ୍ତ ତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ମନୁଷ୍ୟ ଦେଖ ମୃତ୍ୟୁକୁ କେତେ ଡରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଡରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ତ କହିବ ଯେ ଏବେ ମୃତ୍ୟୁ ନ ଆସୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ପରୀକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ଶେଷ କରିନାହୁଁ । ଏବେ ଯାତ୍ରା ପୂରା କରିନାହୁଁ ତେବେ ଶରୀର କାହିଁକି ତ୍ୟାଗ କରିବୁ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଏହିଭଳି ମିଠା-ମିଠା କଥା ହେବା ଦରକାର । ଏହା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଭଲ ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ଚିତ୍ର ସମ୍ମୁଖରେ ଆସି ବସିଯାଅ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବିଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ପଦ ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ଯଦି ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ନାହିଁ ତେବେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିବ । ବାବାଙ୍କୁ ତ ଜାଣିଗଲେ ଯେ ମୋତେ ଏହା ହେବାକୁ ପଡିବ । ତେଣୁ ସେ ବହୁତ ଖୁସି ହେଉଥିଲେ ଯେ ମୁଁ ଏହିଭଳି ହେବି । ଚିତ୍ର ଦେଖିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନିଶା ଚଢିଯାଉଛି । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ଏହିଭଳି ନିଶ୍ଚିତ ହେବୁ । ଯଦି କିଛି ବି କାମ ନାହିଁ ତେବେ ଏହି ଚିତ୍ର ସମ୍ମୁଖରେ ଆସି ବସିଯାଅ । ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି—ଏହି କଥାରେ ପୁରା ପକ୍କା ହୋଇଯାଅ । ଏହି ଉପାୟ କିଛି କମ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ମନେ ପକାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଠାକୁ ଆସି ବହୁତ ଅଭ୍ୟାସ କର ତେବେ ଯାହା ସବୁ ଗ୍ରହଚାରୀ ଦଶା ଥିବ ସବୁ ବାହାରିଯିବ । ସିଢିର ଚିତ୍ର ଉପରେ ବିଚାର କର । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେବେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମାୟା ରାସ୍ତା କାଟି ଦେଉଛି । ବାବା ବହୁତ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଅ । କଥାରେ କହୁଛନ୍ତି ନା ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖ ଗୋପ ଗୋପୀମାନଙ୍କୁ ପଚାର, ଯାହାଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ ନେବୁ । ବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରି ଆମକୁ ତା'ର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ତିଆରି ହୋଇଛି । ତୁମେ ପ୍ରମାଣିତ କରି ବୁଝାଉଛ ଯେ ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର କ'ଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି । ଏକଥା ଆଉ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ସେମାନେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଚିତ୍ରକୁ ଦେଖି ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡିଯାଉଛନ୍ତି । ସ୍ଥାପନା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଏବଂ କର୍ମାତୀତ ହେବାରେ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସମୟ ଲାଗୁଛି । କାରଣ ବାରମ୍ବାର ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ ଅଭ୍ୟାସ ରହିବା ଦରକାର । ନବଧା ଭକ୍ତି କରୁଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ର ସମ୍ମୁଖରେ ବସୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଉ । ତୁମେମାନେ ତ ଏହିଭଳି ହେବାକୁ ଯାଉଛ ତେଣୁ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସ୍ୱରୂପକୁ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ବ୍ୟାଚ୍ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ନିଜର ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଉଦାହରଣ ଦେଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି— ମୋର ନାରାୟଣଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରତି ବହୁତ ସ୍ନେହ ଥିଲା । ସେସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ଆଉ କିଛି କରିବାର ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମର ଆଜ୍ଞାଧୀନ ସେବାଧାରୀ ଅଟେ । ମୋ ଆଗରେ ତୁମେ ମଥା କାହିଁକି ପିଟୁଛ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିର୍ମାଣତାର ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଟିକିଏ ବି ଅହଂକାରରେ ଆସିବାର ନାହିଁ । ଏଭଳି ମହାବୀର ହେବାକୁ ପଡିବ ଯାହାକି ମାୟା ଦୋହଲାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

(୨) ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନମନାଭବର ବଶୀକରଣ ମନ୍ତ୍ର ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ । ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ଏବଂ ଧୈର୍ଯ୍ୟତାର ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର କଥା ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ସବୁ ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଂକଳ୍ପକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ହୁଅ ।

ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅର୍ଥାତ୍ ସଂକଳ୍ପ ଏବଂ କର୍ମ ସମାନ ହୋଇଥିବ । ଯଦି ସଂକଳ୍ପ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଥିବ କିନ୍ତୁ କର୍ମ ସଂକଳ୍ପ ଅନୁସାରେ ହେଉନଥିବ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତମାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଦରକାର ଯେ ମୁଁ ଯେଉଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଂକଳ୍ପ କରୁଛି ତାହା କର୍ମରେ କରୁଛି ନା ନାହିଁ । ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନର ଲକ୍ଷଣ ହେଉଛି-- ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ଯେଉଁ ସମୟରେ ଆବଶ୍ୟକ ସେହି ଶକ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆସୁଥିବ । ସ୍ଥୂଳ ହେଉ ବା

ସୂକ୍ଷ୍ମ ହେଉ, ସବୁ ଶକ୍ତି ଏଭଳି ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରହିବା ଦରକାର ଯାହାକି ଯେଉଁ ସମୟରେ ଯେଉଁ ଶକ୍ତିର ଆବଶ୍ୟକତା ହେବ ତାକୁ ସେହି ସମୟରେ କାର୍ୟ୍ୟରେ ଲଗାଇ ହେଉଥିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଭିତରେ କ୍ରୋଧର ଭୂତ ରହିଛି ତେବେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କ ନାମର ଗ୍ଲାନୀ ହେଉଛି ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***

ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଭଳି ହେବାପାଇଁ ବିଶେଷ ପୁରୁଷାର୍ଥ:-

ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଭଳି ବିଘ୍ନ-ବିନାଶକ, ଅଟଳ, ଅଚଳ ହୋଇ ସମସ୍ତ ବିଘ୍ନକୁ ପାରି ହୋଇଯାଅ । ଏପରି ଅନୁଭବ କର ଯେପରି ଏହା ବିଘ୍ନ ନୁହେଁ ଗୋଟିଏ ଖେଳ । ପାହାଡ଼ ମଧ୍ୟ ଶୋରିଷ ଭଳି ଅନୁଭବ ହେଉ କାହିଁକି ନା ଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମାମାନେ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଏସବୁ ତ ଆସିବାର ହିଁ ଅଛି, ହେବାର ହିଁ ଅଛି । ତେଣୁ କେବେ ବି କାହିଁକି, କ'ଣର ପ୍ରଶ୍ନରେ ଛନ୍ଦି ହେବାର ନାହିଁ ।